

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1268/06
28.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Николе Станојевића, Михаила Рулића и Слободана Дражића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог ЈП "ББ", ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Јагодини Гж.бр. 28/05 од 29.12.2005. године, у седници већа одржаној дана 28.06.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Јагодини Гж.бр. 28/05 од 29.12.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Јагодини П. број 513/2005 од 7.07.2005. године ставом I изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због нестанка путничког аутомобила марке "Мерцедес" тип 200 Е, регистарске ознаке __, године производње 1993, са паркинг плаца "ЂЂ" у ДД, исплати новчани износ од 554.273,31 динар са припадајућом законском затезном каматом на тај износ почев од 10.08.2001. године до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде. Ставом II изреке тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова спора исплати износ од 104.668,00 динара у истом партиципационом року.

Правоснажном другостепеном пресудом Окружног суда у Јагодини Гж број 28/05 од 29.12.2005. године преиначена је пресуда Општинског суда у Јагодини П. број 513/2005 од 7.07.2005. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени на име накнаде материјалне штете због нестанка путничког аутомобила марке "Мерцедес" тип 200 Е, регистарске ознаке __, година производње 1993, са паркинг плаца "ЂЂ" у ДД, исплати новчани износ од 554.273,31 динар заједно са законском затезном каматом на тај износ почев од 10.08.2001. године па до коначне исплате и одлучено да свака страна сноси своје трошкове.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију, са предлогом да се она одбије.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 399. ЗПП, Врховни суд је нашао: да ревизија није основана стога што њеним доношењем није учињена апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити битна повреда из тачке 12. цитиране законске одредбе на коју се указује ревизијом јер су разлози њеног образложења јасни, а нису контрадикторни стању у списима.

Није основан ни ревизијски разлог о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био власник моторног возила марке "Мерцедес" тип 200 Е, регистарске ознаке 518 АН, године производње 1993, које је нестало дана 10.08.2001. године нешто пре 13 часова са паркинг простора "ЂЂ" у ДД, као посебног јавног простора уређеног за паркирање возила, где га је тужилац тог дана око 12 часова паркирао плативши за то паркирање 10 динара, зашта је добио купон за возило, серија 2 број 099300, да је платио тих 10,00 динара на име таксе за паркирано возило. Тужилац је одмах пријавио надлежном СУП-у Јагодина нестанак свог моторног возила чија новчана противвредност на дан нестанка, по налазу и мишљењу судског вештака износи 554.273,31 динара.

На бази изложеног утврђеног чињеничног стања, у контексту исправног правног становишта о пасивној легитимацији туженог јер су му Одлуком извршног одбора Скупштине општине Јагодина од 19.08.1999. године (чланом 1) поверени послови на одржавању и управљању паркинг просторима у Општини Јагодина; правилно је другостепени суд побијаном пресудом одбио тужбени захтев тужиоца, са материјално-правном аргументацијом коју прихвата и Врховни суд. Наиме, обзиром да је тужилац плативши туженом предметном приликом износ од 10,00 динара на име таксе за паркирање возила и то на посебном јавном простору уређеном за паркирање, платио само накнаду за паркирање. Сагласивши се на тај начин са коришћењем искључиво те услуге паркирања возила у смислу чланова 2. став 2. и 8. став 1. Правилника о паркирању, вкљавању и чувању неправилно паркираних, неисправних и хаварисаних

.....
моторних возила и грађевинског материјала са саобраћајних и других јавних површина на територији Града Светозарева (Јагодине) од 24.04.1992. године. Следом чега му не припада тражена новчана накнада претрпљене материјалне штете која би произашла само из туженикове обавезе чувања и обезбеђења паркираних возила на таквом паркиралишту, коју он међутим у конкретном случају није имао. Стога са правног аспекта Врховног суда не постоји узрочно-последична веза између настале материјалне штете у имовини тужиоца и понашања односно делатности туженог, да би он био одговоран за насталу штету сходно одредби члана 154. Закона о облигационим односима.

Управо у том релевантном контексту непреузете туженикове обавезе чувања и обезбеђивања паркираних возила, без значаја је тужиочев ревизијски навод да је до крађе његовог возила предметном приликом дошло кривицом радника туженог који је напустио своје радно место пре истека свог радног времена.

Тужилац неосновано напада правилност побијане другосступене пресуде ревизијским истицањем да је предметно паркиралиште било ограђено, са рампом на улазу и кућицом за радника који је наплаћивао паркирање, тврдећи да је све то код њега створило утисак да су на том паркиралишту предузете мере чувања и обезбеђења од крађа. Стога што се такво субјективно уверење суштински разликује од фактичког стања ствари: паркиралишта уређеног само за паркирање возила, о чијој функцији тужилац уосталом није ни могао бити у сумњи плативши 10,00 динара само за паркирање свог возила, зашта је добио купон којим је био обавештен шта је уствари платио.

Према томе, како тужени (са изложених разлога) није преузео и обавезу чувања тужиочевог путничког возила; то и са правног становишта Врховног суда у овом случају није било места примени одредби уговора о остави из чланова 712-728. ЗОО. Због тога је неоснован тужиочев ревизијски навод о погрешној примени материјалног права због непримењивања цитираних одредби уговора о остави.

Правилно је донета и одлука о трошковима спора у смислу члана 149. став 1. ЗПП.

Са свих изложених разлога Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде применом чланова 405. став 1. у вези члана 491. став 1. ЗПП.

Председник већа-судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц